

Christof Lindenau: Anthroposofie v duchovní atmosféře Ahrimana

„ku átku ve vzduchoprázdném prostoru“ Co nás u í osud 20. století? „P edstavte si – promí te ten podivný obraz, ale odpovídá v íci – že slepice je p ípravena vysed t ku átku. Ale vají ka jí n kdo vezme a nechá je vylíhnout v teple. To je možné. Ale“, ptá se Rudolf Steiner poslucha e, „když nap íklad v prostoru, kde se ku átku líhnou, bude vy erpán vzduch a vznikne vakuum, myslíte, že se ku átk m bude da ít?“¹

Stejn tak málo, jako se mohou ve vzniklém vakuu vyvíjet ku átku, tak se mohou pravdiv rozvíjet myšlenky a ideje anthroposofické duchovní v ídy ve sv t , když nad bd lostí lidstva vládne v jeho duchovním okolí vakuum. Protože takové vakuum lidství v myšlení nasává jiné síly než síly lidské; Síly, které p ícházejí z ahrimanské atmosféry, která nás všude v íkol obklopuje.²

Tyto síly se staly od první sv tové války, v níž mluvil Rudolf Steiner Slovo o „duchovní atmosfé e“ – obzvlášt ve druhé sv tové válce, která z této atmosféry vznikla a jí byla jako íta první živena – neuv íiteln agresivn íjší a d ísiv íjší.

Naproti tomu, tak bd íle, jak jen je možné, vzniká „otázka p ížití“ (nesmíme se styd t toto módní slovo použít v jeho pravém významu). Platí nejen pro anthroposofické hnutí na Zemi, ale í pro všechno lidské v ílidech. A protože tady nám z ístává jen Odvaha z ístat bd ílí a postavit se bd íle ík naší nedostate nosti – tak tedy m ížeme následující otázku vydržet a klidn ío ní p íemýšlet: Má skute nost, že se anthroposofická práce ve sv t podstatn ímén rozší íla, než od nás íekával Rudolf Steiner, p í íny ješt íjiné, než obvykle uvádíme?

Myslíme na p íekázky, proti kterým dnes, jako tenkrát, stojí waldorfské školy, sociální terapeuti, anthroposoficky pracující léka í, zem íd íci obd ílávající p ídu biologicko-

dynamickým hospodářstvím.

Možná že ještě myslíme na to, že pekážky jsou způsobeny tím, co dnes nazýváme vakuem, nulovým bodem, prázdňným prostorem, který stále více lidí než během první světové války, titi ahrimanští duchové – vyssávají. Ale nejméně ze všeho myslíme na to, že se to týká i nás samých.

O odvaze ptát se, i když to působí bolest

Skruté dějiny dvacátého století musí být napřed zkoumány a pak popsány. To ale nesmí znamenat, že si již dnes nebudeme klást otázky s plnou odvahou. A také uvědomíme si toho, jestli se podařilo nebo nepodařilo v odvaze reprezentovat Anthroposofii dostatečně světlou. Zde se jedná o otázku, jak se každý z nás na věci podílel, aby iniciativy z Anthroposofie zrozené nebyly jako kušátka ve vzduchoprázdňném prostoru, aby se vyvíjely dostatečně silně k překonání pekážek, aby se mohly pevně etablovat a rozvíjet. A proč a jak? Tím, že pomůžeme, a to doslovně, tímto iniciativám „přežít“ v tom, aby Anthroposofie se stala moderní duchovní vědou. O toto jsme nedostatečně pečovali.

Nebot pravdou je, co Rudolf Steiner řekl v přednášce pro členy Anthroposofické společnosti, že „Ahrimanští andělé bydlí v hlavách, které jsou dnes naplněny ahrimanskou vědou. Ale jako zničitelný oheň, jako děs pro temnotu budou shledány ahrimanskými hlavami ty hlavy, které budou naplněny duchovní moudrostí“.

Pečujeme sami o tuto moudrost dostatečně, lhostejno, ve které iniciativě se sami angažujeme? Tak, aby naší prací, daleko do okruhu zájmu a prožívajícího „Posvátný oheň“ a ahrimanské bytosti, jím spálené, odletěly do pohlcující temnoty.

O odvaze odpovědět

Rovněž v novém, před námi ležícím 21. století, 3 krát 7 století po narození Krista, budeme muset pečovat o to, aby „Posvátný oheň“ hořela na mnoha místech. Potřebujeme odvahu, aby byl zapálen a udržován v Pobočkách i skupinách anthroposofické společnosti, rozhovorech a konferencích iniciativ, které z impulsu Anthroposofie vznikly.

Je možné, že dnes je na světě více lidí než dříve, kteří jsou schopni tu nebo onu životní oblast uchopit, aniž by se dostatečně starali o duchovní životní podmínky. V době, kdy se nejvíce jedná o rovnováhu mezi pohledem zvenčí a pohledem zevnitř musíme dávat pozor, abychom vzniklé jednostrannosti byli schopni celým anthroposofickým hnutím vyrovnat.

Chceme-li se namítnout: Ale to je velmi těžké, – ano, to je. A je to ještě mnohem těžší, než si každý z nás v současnosti dovede představit.

Tedy: Osud 20. století před nás postavil úkol – který jsme také pomáhali tvořit. Úlohu „Posvátného ohně“ plně uchopit. Neuchopit ji znamená posunout ji do doby, kdy síly proti Michaelovu a Kristovu proudu budou ještě silnější a agresivnější, než jsou dnes.

¹ Rudolf Steiner: Duchovní základy vnějšího světa. Vpád duchů temnoty. GA 177. Přednáška z 20. října 1917

² Srovnej: Ch. Lindenau: Inmitten der intellektuell-technischen Zivilization, in „Nachrichtenblatt“, str. 39/2003

